

02 H 639

Q. D. B. V.
DISSERTATIO INAUGVRALIS IVRIDICA
S I S T E N S
Q V A E S T I O N E M
A N E T Q V A T E N V S
M A T R I M O N I V M
A D
M O R G A N A T I C A M
P A C T O T A L E L I C I T V M S I T ?
I N G E N E R E.

Q V A M
E X C O N C E S S V
ILLVSTRIS FACVLTATIS IVRIDICAE FRIDERICIANAE
P R A E S I D E
V I R O C O N S V L T I S S I M O A C D O C T I S S I M O
D. DANIEL NETTELBLADT
R E G. M A I E S T. B O R V S S. A C O N S I L. A V L. E T I N A L M A
F R I D E R. I V R I V M P. P. O.
P R O G R A D V D O C T O R I S
A D D I E M X X. I A N V A R I I M D C C C X L V I I I.

H. L. Q. C.
P V B L I C O E R V D I T O R V M E X A M I N I S V B M I T T I T
A V C T O R
I O H A N N E S B A L T H A S A R K O E L B E L E
M O E N O - F R A N C O F V R T.

HALAE MAGDEBVRGICAE
E X O F F I C I N A H E N D E L I A N A.

4 $\frac{1}{2}$)

C A P V T I.

D E

MATRIMONIO AD MORGANA-
TICAM IN GENERE.

§. I.

*F*amilia in praesenti significatu est complexus personarum, inter quas generationis nexus est. Ideo ergo *in familia cum aliis esse*, idem est, ac cum iis generationis nexum habere.

COR. I. Membrum familiae tale fit per generationem.

COR. II. Per adoptionem membrum familiae non fit. Quamquam, vel lege vel alio actu, ei qui generationis nexu destitutus, iura membris familiae comperentia tribui possint.

SCHOLION. Icti saepissime alios conceptus fere frequentiores connectunt. Brevitatis amore autem omnes enarrare nolo.

A

prae-

praesertim cum in L. 195. ff. §. 1. de V. S. contenti sint. Ideoque ad hanc legem perlegendam horror eum, qui horum significatum cupidus. Non minus philosophi diuersos significatus huius termini fouent, dum interdum significatum quem *Perillustr.* L. B. de WOLF P. VII. I. N. §. 585. & §. 1147. termino *domus* tribuit, familiae termino tribuunt.

§. 2.

Complexus personarum inter quos est generationis nexus, habere possunt iura & obligationes.

§. 3.

Iura & obligationes familiae dicuntur iura & obligationes, complexui personarum inter quos est generationis nexus qua tali competentia.

Sic e. g. in familiis illustrium & nobilium I. R. G. dantur feuda, fideicommissa familiae, confraternitates, ganebinatus, insignia &c. Haec toti complexui personarum qua tali competunt, aliis minime. Haecce vero iura iurafamiliae dici, notorium est.

§. 4.

Societas sobolis procreandae causa forma in legibus praescripta inita, dicitur coniugium.

§. 5.

Maritus vel pater obligatus est, vxorem vel liberos in tantum iurium suorum participes reddere, in quantum finis societatis coniugalibus vel paternae requirit (per princ. I. N.). Fieri vero potest, vt pater vel maritus plura iura habeat, quam hic finis requirit; aut iura ipsa non permittunt, vt vxor & liberi iis fiant participes. Sic in priori casu & pater vel maritus non obligatus est, vt vxorem & liberos horum iurium participes reddat; in posteriori vero participatio non est possibilis. Inde itaque concipere potes
con-

coniugium, in quo nec vxor nec liberi omnibus iuribus mariti vel patris fruuntur. Ideoque etiam concipere poteris tale coniugium, in quo vxor & liberi iuribus familiae (§. 3.) mariti vel patris haud fruuntur.

§. 6.

Matrimonium ad morganaticam dicitur coniugium, in quo nec vxor nec liberi iuribus familiae (§. 3.) mariti vel patris vtuntur.

ICti tam, quam philosophi varie quanquam matrimonium ad morganaticam definiunt, in eo tamen conueniunt, quod sit societas sobolis procreandae causa inita. Quod haec societas forma in legibus praescripta inita sit. Ergo conueniunt in eo, quod sit coniugium (§. 4.). In eo vero, quod tantum de iuribus familiae non participant, dissentiant ICti, & quidem inter eos, iis etiam alia adhuc iura denegant, ex fundamento autem vel plane nullo, vel haud sufficiente. Merito inde assentimur iis, qui eos tantum regulariter & per se de iuribus familiae excludunt. Sicque recte dicitur in definitione: quod de iuribus familiae haud fruuntur. Vide sis B. HEINECCIUM in I. G. lib. I. §. 310. *Illustr. ESTOR in diss. de odio in matrimonia inaequalia & restricto iure nobil. Germ. quoad connubia.* Celeb. SCHWEDERUM *diss. de matrimonio ad morg.* Celeb. CANZIUM *in discipl. mor. ff. 818.* B. KOEHLERUS *in iure soc. & gen. ff. 170.* Inter omnes vero manimopere nobiscum consentit Conf. WOLFARTH, *in tr. de matr. ad morg. ff. 6.*

§. 7.

Quicquid valet de coniugio in genere absolute; valet quoque eodem modo de matrimonio ad morganaticam: quicquid vero valet de coniugio in genere conditionate; sub eadem conditione de matrimonio ad morganaticam valet. Enimvero matrimonium ad morganaticam est species coniugii (§. antec.). Quicquid vero de genere valet absolute; de

specie quoque valet: & quicquid de genere conditionate valet; eadem conditione, in specie posita, valet. *Perillustr.*
L. B. de WOLF. Log. §. 236.

COR. I. Matrimonium ad morganaticam forma, coniugio in legibus praescripta, eadem, est ineundum.

COR. II. Quae matrimonio ad morganaticam cum reliquis coniugii speciebus communia sunt; in eo valent.

Ex hoc §pho intelligere poteris, quatenam iura & obligationes vxori & liberis morganicis competant. Inseruiant tanquam principium cognoscendi in hac materia iura & obligationes speciales. Non enim propositum permittit, vt eas sigillatim pertractemus. Quare etiam breuitatem amantes B. L. tractatum *Consult. WOLFFI & FARTH de matr. ad morg.* commendamus. Optimo Marte in hoc tractatu, communia matrimonii nostri cum reliquis coniugii speciebus, pertractata sunt. Vnde non nisi vnicum, quod pace *WOLFFI* consultissimi monendum, habemus. Inquit nimirum, in omni allodio per N. 118. liberis morganicis esse ius hereditarium legale. Verum enim vero fideicommissa familiae sunt iura familiae. Fideicommissa vero quaedam familiae sunt allodia. Ergo quaedam allodia sunt iura familiae. At vi §phi antecedentis liberi morganici de iuribus familiae haud participant. Sicque secundum hanc sententiam in his iuribus matrimonium ad morganaticam foret illicitum. Excludi vero liberos hosce a fideicommissis familiae, quotidiana consuetudo docet. Hinc non nisi monere volo, distinguendum fuisse, circa ius hereditarium legale liberis morganicis competens, inter allodium, quod est ius familiae, & tale, quod ius familiae non est. Dari autem ius hereditarium legale, hisce liberis competens; in posteriori ambabus concedo, non aequè in priori.

§. 8.

Qui iura familiae habet, cum eo matrimonium ad morganaticam iniri posse, conceptibile est: non aequè cum eo, qui iis destitutus (§. 6.).

Quam-

Quamquam & matrimonium celebrans vxorem & liberos a certis iuribus excludere possit; nondum tamen matrimonium ad morganicam, secundum nostram definitionem contrahit. Cum enim requirantur iura familiae, iis vero destitutus; sic facile propositionem perspectam habes.

Non omnis vero societas sobolis procreandae causa inita, in qua vxor & liberi iuribus familiae mariti vel patris haud fruuntur; est matrimonium ad morganicam. Potius ea tantum, quae simul est coniugium (§. 4. 6.). Sicque concubinitus, quamquam in eo, & inter alia iura, iuribus familiae vxor & liberi haud participant; nondum tamen est matrimonium ad morganicam. Non enim est coniugium, sed tantum connubium.

§. 9.

Si nobiles iuribus familiae praediti sunt; matrimonium ad morganicam eos inire posse, conceptibile est. (§. antec.)

§. 10.

Quicquid spbo anteced. de nobilibus dictum; m. m. etiam de plebeis valet. (§. 8.)

§. 11.

Cum in matrimonio ad morganicam vxor & liberi iuribus familiae mariti vel patris destituantur; causa adesse debet, quae hunc effectum producit. Haec causa vero vel erit lex tantum, vel pactum tantum, vel lex & pactam simul. In priori casu matrimonium ad morganicam dicitur *legale*, in secundo *pacto tale* seu *pactitium*, in tercio vero casu salutarur *mixtum*.

Terminorum: *matrimonium ad morganicam, morgengabiam, disparagium, matrimonium inaequale, matrimonium impar, matrimonium ex ratione status, Ehe zur linken Hand, Miss-Heurath*, maxime vagum dari significatum; inter omnes constat. Ut itaque ambiguitas tollatur, fixum eis tribuere significatum, e re nostra

esse, putamus. Etsi vero plerumque per *matrimonium ad morganaticam* simpliciter positum intelligatur id, quod cum addito *pactum* diximus, tamen ut addit nomen generis, utque eo evidentius statim constet, de qua matrimonii nostri specie nobis sermo sit; Conf. Dn. WOLFARTH sequentes, notiones dicto modo formare placuit.

§. 12.

Matrimonium ad morganaticum pacto tale ineuntes vel aequalis conditionis erunt; vel inaequalis. In priori casu a me dicitur *matrimonium ad morganaticam pacto tale aequale*; in posteriori vero *inaequale*.

§. 13.

Si lex efficit matrimonium ad morganaticam; efficit eo ipso uxorem & liberos iuribus familiae mariti vel patris haud uti (§. 6.). Hoc vero vel ita fit, ut uxor & liberi vel omnibus iuribus familiae mariti vel patris haud utantur; vel ita, ut tantum aliquibus haud vrantur.

Sic si lex ait: uxorem & liberos morganaticos, ab omnibus iuribus familiae, aut simpliciter, a iuribus familiae, exclusos esse volo; efficit, ut de omnibus haud participant. Si vero ita ait: exclusi sint a feudis; efficit, ut de aliquibus haud participant.

§. 14.

Si per legem, de omnibus iuribus familiae mariti vel patris, uxor & liberi morganatici haud participant, ad exclusionem ab hisce iuribus, sicque ad validitatem matrimonii morganatici nihil aliud praeter legem requiritur: sicque pactum quo matrimonium ad morganaticam determinatur, in dato casu est superfluum. Cum enim quicquid lex iam determinat, per pactum determinari non opus sit; veritas huius propositionis per se patet.

§. 15.

§. 15.

Si lex vxorem & liberos morgánicos non de omnibus iuribus familiae mariti vel patris priuat; vel de omnibus priuandi erunt, vel non.

§. 16.

Si lex vxorem & liberos morgánicos non omnibus iuribus familiae mariti vel patris priuat, iis tamen priuandi sunt; accedere debet pactum; sicque illud matrimonium ad morganicam fit mixtum. Etenim in dato casu legem tantum rationem continere, vt vxor & liberi de quibusdam iuribus familiae tantum non participant, supponitur. Supponitur porro de omnibus iuribus familiae excludendos esse. Lege vero cum hoc non fiat; alius necessario requiritur actus. Qui cum pro substrata materia non alius nisi pactum esse possit; in dato casu accedere pactum, necesse est. q. e. p.

Cum itaque, per demonstrata, tam lex quam pactum in dato casu causa sint; matrimonium ad morganicam fit mixtum (§. 11.).

§. 17.

Vbi nec matrimonium ad morganicam legale, nec mixtum; ibi, vt pacto tale obtineat, requiritur (§. 11.).

§. 18.

In matrimonio ad morganicam pactitio, inter personas contrahentes, semper pactum accedere, requiritur. Quia sine eorum consensu, tale matrimonium haud concipi potest. Praeter hoc pactum vero, vel pactum accedere potest, quo alii statuerunt, tale matrimonium esse debere morganicum; vel non.

Haec-

Haecce quae de matrimonio ad morganaticam in genere dicta, quanquam aliis quaestionibus & illustrari & ampliari possint; tamen sufficient. Nec enim scopus, nec spatium, permittunt; vt iis fusius operam nauaremus. Est vero, inter alias quaestiones in hac praesenti materia speciales, vilis neutiquam momenti, *quaestio an & quatenus matrimonium ad morganaticam pactitium licitum sit.* Inueniuntur textus iuris feudalis infra citati, qui huius quaestionis normam ponunt. Mala interpretario, horum textuum, malas gignit doctorum opiniones. Quidam eorum, ex hisce textibus, per clara verba, illicitum esse hoc matrimonium; demonstrare tentant: quidam vero aliter argumentantur. Speciosissimum ferre videtur argumentum eorum, qui sequenti modo filum trahunt: *aut contrahentes sunt aequales, aut inaequales. Si aequales sunt, aiunt, liberi pacto parentum iuribus familiae priuari nesciunt. Si posterius; leges iam determinarunt matrimonium ad morganaticam: ideoque pactum est superfluum, & nullum habet usum.* Inde ergo argumentantur: *pacta morganatica & sic matrimonia ad morg. pactitia nullum in I. R. G. habere usum.* Vide sis *Illustr. SCHMAUS.* in comp. I. publ. lib. II. cap. XVI. §. XVIII. in fine. At, in vtrisque membris, praedicata vniuersaliter vera esse; negandum. Circa hanc vero quaestionem a se inuicem bene distinguendum venit; vtrum quaestio liciti pertractanda sit nullo habito respectu personarum diuersitatis; aut potius respectus personarum in I. R. G. habendus. Prius nostra est intentio. Finis ideo parti generali imponatur, & per nouum caput pars specialis, de nostro proposito differens, in scenam ducatur.

CAPVT II.

DE

EO QVOD IVSTVM EST, CIRCA
QVAESTIONEM AN ET QVATENVS
MATRIMONIVM AD MORGANATICAM
PACTO TALE IN I. R. G. LICITVM SIT?
IN RENERE.

§. 19.

Id ad quod agendum ius habemus, dicitur *licitum*; id vero ad quod omittendum obligamur, dicitur *illicitum*.
Perillustr. L. B. de WOLF. Philof. pract. vniu. P. I. §. 170.

COR. Quando ad matrimonium ad morganaticam pacto tale peragendum, ius datur; est licitum: quando vero ad illud omittendum motiua adsunt; est illicitum.

§. 20.

Ius agendi aut obligatio omittendi, vel rationem habent in ipsa natura & essentia rerum; vel in voluntate entis rationalis; vel in vtroque simul. In priori casu *licitum naturaliter tale* adest; in secundo *positiuum*; in tertio vero casu *mixtum*.

Voluntas autem entis rationalis, vel cognoscitur ex lege; vel ex actu quodam iuridico seu morali. Licitum ergo aut illicitum *positiuum* vel in lege, vel in actu quodam iuridico rationem habet.

B

§. 21.

§. 21.

Illicitum naturaliter hypothetice tale, licitum positivum; & licitum hypothetice naturaliter tale, illicitum positivum; fieri potest.

§. 22.

Quicquid §pho 20. & 21. dictum; valet quoque de matrimonio ad morganaticam pacto tali.

COR. De licito vel illicito matrimonii nostri iudicaturus, respiciat, si de eo generaliter iudicium formare vult; ad leges tam naturales, quam positivias, & quid hae in illis mutaverint; si vero specialiter, cum hisce & actus iuridicos rite combinet.

§. 23.

Actionem quandam committendo, vel oritur tantum perfectio; vel tantum imperfectio; vel utrumque simul. Si utrumque inde oritur, vel perfectio erit maior; vel imperfectio.

§. 24.

Si ex actione quadam tantum oritur imperfectio; actio illicita est: si vero tantum oritur perfectio; actio est licita. (pr. princ. I. N.)

§. 25.

Actio, qua tam perfectio, quam imperfectio oritur, quando perfectio maior est imperfectioni; est licita: quando vero imperfectio perfectioni maior est; est illicita. (p. princ. I. N.)

§. 26.

Impedimentum seu obstaculum dicitur oppositum accidentis inhaerentiae. (Celeb. BAYMGARTEN Met. §. 221.). Accidens vero hoc inhaerens (cit. Met. §. 192.) vel erit ipsa

ipsa existentia; vel non. Si prius, a me oppositum hocce dicitur *impedimentum existentiae*.

§. 27.

Impedimentum iuris dicitur oppositum accidentis inhaerentiae iuris; sique hoc accidens iuris inhaerens est iuris existentia, oppositum hoc a me salutatur *impedimentum existentiae iuris*.

§. 28.

Impedimentum iuris tam in genere, quam in specie existentiae iuris; inuoluit imperfectionem. Posito enim impedimento iuris, ponitur eo ipso oppositum accidentis inhaerentiae iuris (§. antec.). Opposita vero dissentiant (cit. Met. §. 51.). Ergo impedimentum iuris inuoluit dissensum. Ergo etiam inuoluit imperfectionem (cit. Met. §. 121. n. 2.). Vnde nostra propositio patet.

§. 29.

Impedimentum iuris cum imperfectione vel inuoluit simul perfectionem; vel non. Si simul inuoluit perfectionem, vel perfectio maior erit imperfectione; vel imperfectio maior erit perfectione.

§. 30.

Actio, qua impedimentum iuris fit, est nulla plane promouetur perfectio; est illicita (§. 24. 28.).

§. 31.

Actio, qua impedimentum iuris fit, sed promouetur perfectio, minor, imperfectione ex impedimento resultante; actio est illicita (§. 25.).

§. 32.

Actio, qua impedimentum iuris fit, & promouetur perfectio, maior; imperfectione ex impedimento resultante; est licita (§. 25.).

§. 33.

Ius aut existit, seu actu competit; aut tantum possibile est, seu actu nondum competit. In priori casu dicitur *quaesitum*; in posteriori vero *acquirendum*.

§. 34.

Ius pro facultate morali sumtum, vel competit ex ipsa natura essentia; vel ex voluntate entis rationalis. Hinc & ius pro facultate morali sumtum, in *naturale & posituum* diuidi potest. Ad posituum vero is, cui competit, vel aliquid contulit ad acquisitionem iuris; vel non. In posteriori casu dicitur *ius ex prouidentia alterius*.

Concludi potest: si is, cui competit ius ex prouidentia alterius, ad acquisitionem nihil contulit; non acceptauit. Ambabus concedo. Ergo inde ii, qui acceptationem essentiale huius acquisitionis ponunt, concludere possunt: *non dari secundum ius naturae ius ex prouidentia alterius*. At in praesenti non opus erit, ut ideo cum iis manus confererem. Cum enim luce meridiana clarius sit, dari ex legibus posituius tale ius; aethiopem lauarem.

§. 35.

Ius ex prouidentia alterius esse potest ius acquirendum (§. 33. 34.). Quodcunque enim praedicatum subiecto non repugnat; ei tribui potest.

§. 36.

Dantur iura familiae ex prouidentia alterius acquirenda (§. 3. & antec.).

§. 37.

§. 37.

Nondum natus habere potest iura acquirenda (§. 33.): sicque etiam iura familiae ex providentia alterius acquirenda (33. 34. & antec.). Ius enim acquirendum, si nondum nato tribuitur; est praedicatum. At nondum nato, subiecto suo, non repugnat.

§. 38.

Impedimentum existentiae iuris (§. 27.) ex providentia acquirendi familiae nondum nati possibile est. Existentia enim huius iuris absolute necessaria non est (p. princ. met.). Ergo oppositum eius est possibile (p. eadem). Oppositum vero est impedimentum (§. 27.). Vnde propositio patet.

§. 39.

Quicquid §phis 30. 31. & 32. de impedimento iuris in genere concepimus; valet quoque de impedimento existentiae, iuris familiae ex providentia alterius acquirendi (§. antec.).

§. 40.

Iura familiae parentis vel ita comparata erunt, ut liberi nondum nati iisdem, in casu quo aliud matrimonium initur, gaudeant tanquam iure ex providentia acquirendo; vel non.

§. 41.

Si iura familiae patris non sunt ius familiae nondum natorum ex providentia acquirendum; matrimonium ad morganaticam pacto tale non est impedimentum existentiae earundem iurium: sicque inde illicitum fieri nequit. Enimuero impedimentum iuris supponit accidentis inhaerentiam (§. 27.). Ius vero deficit, cuius tamen accidens inhaerens supponitur. Ergo deficit accidens inhaerens. Ergo im-

pedimentum. Cum itaque nullum detur impedimentum, per se patet & matrimonium ad morganaticam pacto tale impedimentum haud esse. q. e. p.

Deinde cum ex impedimento iuris interdum fiat illicitum (§. 30. 31. 32.), matrimonium vero nostrum in dato casu impedimentum haud sit; in impedimento quoque matrimonii nostri ratio illiciti vel liciti esse nequit (§. 19.). Vnde haec altera propositio patet.

§. 42.

Si iura familiae patris ita comparata sunt, vt in casu matrimonio morganatico pactitio opposito, liberi iure familiae ex prouidentia acquirendo gaudeant; vel patri erit ius disponendi, quid de iuribus hisce nondum natorum fieri velit: vel non.

Si prius, pater vel in totum disponere ius habet; vel tantum pro parte. Si tantum pro parte, vel habet in casu ineundi matrimonii morganatici pactitii; vel non.

§. 43.

Si patri competit ius, in totum aut in casum ineundi matrimonii morganatici pactitii, de iure nondum natorum familiae ex prouidentia acquirendi disponendi; matrimonium ad morganaticam pactitium licitum est: si vero parenti, de iure nondum natorum iam dicto, aut nullum plane ius, aut tale ius competit, quod se se in casu matrimonii nostri non exerit; matrimonium hocce est impedimentum iuris familiae ex prouidentia acquirendi nondum natorum. In primo enim casu actio est licita (§. 19.). In posteriori vero matrimonium ad morganaticam pactitium efficit, vt iura nondum natorum existentiae dari nequeant (§. 6.). E. est oppositum existentiae. E. impedimentum (§. 27.).

§. 44.

§. 44.

Matrimonium ad morganaticam pactitium in casibus in membro secundo sphi antec. relatis inuoluit imperfectionem (§. 28. & antec.).

§. 45.

Si matrimonio morganatico pactitio nulla plane promouetur perfectio; est illicitum (§. 30. & antec.).

§. 46.

Si matrimonio ad morganaticam pactitio minor promouetur perfectio, & maior imperfectio; est illicitum (§. 31. & 44.).

§. 47.

Si matrimonio ad morganaticam pactitio maior promouetur perfectio, minor vero imperfectio; est licitum (§. 32. & 44.).

§. 48.

Iura familiae patris ut plurimum ita sunt comparata; ut iis liberi nondum nati, tanquam iure familiae ex prouidentia acquirendo, gaudeant: sicque sunt ordinarium (§. 40.).

Antecedens quilibet, qui historica cognitione, de feudis, fidei-commisissis familiae, pactis successoriis, gauerbinatibus &c. in I. R. G. quotidie obuidentibus, instructus; tanquam experientiam indubitataam nobis concedit. Non est ergo, ut huius propositionis demonstrationis magna habeatur ratio. Consequens vero statim ex conceptu ordinarii patet, quippe quod est id, quod ut plurimum fit.

§. 49.

Iura familiae patris, quae nondum natis sunt ius familiae ex prouidentia acquirendum; sunt praesumenda. Etenim sunt ordinaria (§. antec.). Ergo sunt praesumenda.

§. 50.

§. 50.

Matrimonium ad morganaticam pactitium sub circumstantiis §. 48. & 49. relatis; licitum esse, haud praesumitur. Enimuero in dato casu, si licitum esse debet; requiritur, ut nullum plane ius acquirendum nondum natorum detur (§. 41.). Dari autem tale ius, ordinarium est (§. 48.). Ergo nullum dari, extraordinarium est. Ergo non praesumitur (§. antec.).

§. 51.

Ius familiae nondum natorum ex providentia acquirendum, ita concessum, ut patri ius disponendi de eo competat (§. 42.); haud praesumitur. Etenim tale ius, si ita concessum; parum perficit. In concedendo vero iure, semper ita concessum esse praesumendum; ut in concessionario perfectionem optimam efficiat.

§. 52.

Matrimonium morganaticum pactitium ideo licitum esse, quia parenti de iure liberorum disponendi ius competit; haud praesumitur. Rationem continet in iure parentis, de iure liberorum disponendi. Ipsum autem hoc ius non praesumitur (§. antec.).

§. 53.

Ius familiae nondum natorum ex providentia acquirendo in ius quaesitum transeuns, quo posito ponitur imperfectio, perfectioni maior, haud praesumitur. Tale enim si ponitur, eo ipso ponitur concedentem imperfectio promouere velle. Ergo concedentem esse malum. Quilibet vero bonus est praesumendus. Ergo & perfectionem promouere velle, praesumendus. Ergo praesumendus, tale ius non concedere.

§. 54.

§. 54.

Matrimonium ad morganaticam pactitium ideo licitum esse, quia eo omisso maior oritur imperfectio; haud praesumitur. Eo enim omisso ponitur ius familiae, saluum; ex quo maior imperfectio oriri debet, quam perfectio. Hoc autem non praesumitur (§. antec.). Matrimonium vero nostrum licitum esse; sub datis circumstantiis, requiritur.

§. 55.

Praeter species liciti matrimonii nostri §phis 41. 43. & 47. relatas, nullas alias species licitas dari; quilibet, qui totum hoc caput perlustrat, perspectum habebit.

§. 56.

Matrimonium ad morganaticam pacto tale in dubio licitum esse; haud praesumitur. Species enim §pho anteced. relatae, sunt omnes species licitae. Omnes vero hae species non praesumuntur (§§. 50. 52. 54.). Quicquid vero valet de omnibus speciebus simul sumtis; valet quoque de genere. Ergo matrimonium nostrum in genere, in dubio licitum esse, non praesumitur.

§. 57.

Matrimonium ad morganaticam pactitium in dubio illicitum praesumitur (§. antec.). Oppositorum enim opposita est ratio.

§. 58.

Illicitum ratione improbatur. Ergo matrimonium ad morganaticam pacto tale in dubio ratione improbatur (§. antec.).

C

§. 59.

§. 59.

In textu 1. Feud. 8. princ. non habetur ratio, ob quam matrimonium ad morganicam pactitum illicitum fieri potest. Textus ille nimirum ita se habet: Si quis igitur decesserit filiis & filiabus superstitibus; succedunt tantum filii aequaliter, vel nepotes ex filio, loco sui patris: nulla ordinatione in feudo manente, vel valente: Ex textu hocce patet, per verba: nulla ordinatione in feudo manente, vel valente; patrem quid post mortem de feudo fieri velit, disponere haud posse. Neesse esse, vt filii iam nati assumantur, quilibet ad verba legis attendens, facillime perspectum habet. Positis itaque iam natis, si in feudo succedunt; ponitur ius quaesitum. Ius vero quaesitum pater liberis vilo modo auferre nequit: ergo nec de tali successione disponere. E contrario positus nondum natis; ponitur tantummodo ius acquirendum (§. 37.). Nondum nati autem tantummodo in matrimonio ad morganicam pacto tali ponuntur. Ergo in eo tantummodo iura familiae acquirenda ponuntur. Iura vero familiae quaesita & acquirenda diuersa sunt (§. 3. 33. 34.).

Iam vt decisio casus cuiusdam ex lege fiat, in praesenti requiritur, vt aut ex expressis legis verbis: aut ex argumento legis; aut denique ex analogia iuris, fiat. Interpretationem enim restrictiuam hic cessare; quilibet, qui non tyro sed veteranus scholae nostrae est, statim percipit.

Expressis verbis nullam prohibitionem elucescere, testantur ipsa verba legis. Argumentum vero legis requirit conclusionem ex lege legitime deductam. Ergo lex debet esse idea superior, conclusio vero idea inferior. At lex de iure quaesito iam natorum cogitat: in matrimonio

nio

nio vero nostro supponitur ius acquirendum. Ius vero quaesitum & ius acquirendum, sunt sibi inuicem ideae coordinatae (§. 33.). Ideo ergo non sunt sibi inuicem ideae subordinatae. Ergo cessat conclusio. Ergo cessat argumentum legis. Denique ad analogiam iuris requiruntur casus, qui sibi inuicem ob paritatem rationis substitui possunt. Ratio autem huius legis, est ius quaesitum. Econtrario in matrimonio nostro est ius acquirendum. Ergo diuersae adsunt rationes (§. 33.). Ergo analogia iuris cessat. Ergo omnia ad decisionem formandam necessaria cessant. Ergo ratio in hac lege contenta haud est.

§. 60.

Interpretatio legis, qua posita ponitur contradictio, quoties alia adhuc fieri potest; non est admittenda, sed alia potius eligenda: sicque si interpretatio grammatica contradictione laborat; logica admittenda erit. Pone enim, eam admittendam esse; eo ipso quoque contradictio admittenda erit. Posita autem in lege contradictione; ponitur, autorem legis, legislationis incapacem esse. Legislator autem, est autor legis, & imperans. Ergo imperans imperii incapax ponitur. Quod absurdum.

Cum vero, praeter interpretationem grammaticam, nulla detur nisi logica; per se patet, in dato casu logicam esse admittendam.

§. 61.

Textus 2. Feud. 26. §. filii interpretatione grammatica posita; ponitur contradictio. Nimirum verba citati textus ita se habent: *Filii nati ex ea uxore, cum qua matrimonium tali conditione contractum est, ne filii ex ea nati, patri ab intestato, succedant; in feudo succedunt.* Nam quamuis ratione improbetur talis conditio, ex usu tamen admittitur.

Iam si ponis, tali conditione matrimonium contrahi, ne filii ab intestato succedant, at ulterius non determinas obiectum successioneis, indefinite & sic vniuersaliter, ergo & a feudi successione filios excludi, patet. Feudum vero in dubio est ius familiae. Ergo patet tale matrimonium iniens, liberos a iuribus familiae excludit. Ergo matrimonium ad morganaticam pacto tale contrahit. Matrimonium vero morganaticum pactitium in dubio ratione improbatum (§. 58.). Ergo & talis conditio in dubio ratione improbatum. Cum vero lex casum dubium pro substrata materia assumit; recte in data dicitur lege: *quamuis enim ratione improbetur*. Quae verba, cum a verbis: *Et vsu tamen admittitur*, immediate concomitantur; quid aliud concludere vis, quam matrimonium tali conditione initum ex vsu admitti, sicque matrimonium ad morganaticam pactitium ex vsu admitti. Si vero hoc matrimonium admittis, eo ipso filii in feudo non succedunt. At ex data lege etiam succedere debent. Ergo haec lex aliquid simultanee affirmat & negat. Cumque hoc fiat, si secundum sensum litteralem explicetur; patet inde: posita huius legis interpretatione grammatica, ponitur contradictio.

§. 62.

Interpretatio 2. Feud. 26. §. filii, qua posita ponitur filios morganaticos pactitios in feudo non succedere; est interpretatio logica. Eruitur enim haec interpretatio non ex sensu legis litterali, sed ex mente. Quia sensus legis inuoluit contradictionem (§. antec.). Ergo est interpretatio logica.

§. 63.

Interpretatio 2. Feud. 26. §. filii, qua posita filii in feudo non succedunt; est optima; sicque pluribus interpretationibus

bus minus bonis est praeferenda. Si enim plura sunt, quae omnia vitiosa; illud, quod minimum vitium supponit, est optimum. Ea vero interpretatio textus citati, qua tantum omissam esse particulam *non*, supponitur; minimum inter plures interpretationes textui nostro citato imputat vitium. Vitium vero in textu latere citato, quacunque interpretatione adhibita, negare nequit. Ergo haec interpretatio est optima. Quod erat primum.

Deinde cum optimum sit praeferendum; patet hanc interpretationem reliquis praeferendam esse. Quod erat alterum.

SCHOL. Si poneretur particulam *non* haud deficere; contradictio tamen tollenda. Vt vero hoc fiat, quid requireretur, vt rite determinetur: *quid ratione improbetur; & quid usu admittatur.* Sane nec probari vnquam poterit, aliud quid esse. Demonstratum enim iam est (§. 58.): *esse matrimonium, quod improbat.* Ideoque talem interpretationem non solum falsam esse, sed etiam si fieri deberet, plura vitia legi imputanda esse; patet. Praeferim, quia quoad posterius, alia aut textui inferenda, aut ex eo reicienda essent. Qua de causa, non sine ratione moti, *viri celeberrimi*, CUIACIUS tit. 16. & cum eo STRUVIUS in *Synt. I. E.* cap. 9. thes. 5. aequae ac ciuis meus, *Vir amplissimus & perillustis Cons. imp. aul. L. B.* a SENCKENBERG hanc interpretationem suam faciunt. Postremus hinc, in elegantissimo suo *corp. I. E. Germ.*, citato textui particulam *non* inseri, curavit: vt itaque loco eius, quod editio vulgaris ait: *in feudo succedunt*; apud SENCKENBERGIUM legendum sit: *in feudo non succedunt.*

§. 64.

Interpretatio 2. Feud. 26. §. filii, qua posita filii morgani in feudo non succedunt; admittenda est. Est enim haec interpretatio logica (§. 62.), & optima ac praeferenda (§. antec.). Grammatica vero interpretatio contradictione laborat (§. 61.). Ergo illa est admittenda (§. 60.).

§. 65.

Textus 2. Feud. 29. non loquitur de matrimonio ad morganaticam legali; sed de pactitio: & pactitium illicitum non declarat. Inde enim quod tale matrimonium contrahatur cum minus nobili; nondum est legale. Quia ad legale requiritur, ut ratio, ob quam matrimonium sit morganaticum, in lege contineatur (§. II.). Nec ex particula *ea lege* matrimonium morganaticam legale esse; cognosci potest. Quippe quae particula, tam in autoribus classicis, quam in ipsis fontibus iuris nostri, saepissime denotat pactum: prout quilibet, horum gnarus, non ignorat. q. e. primum.

Ipsa porro lex ait, consensu contrahentium tale matrimonium fieri. Ergo faciunt pactum. Ergo, cum lex per se non priuet liberos iuribus familiae, matrimonium est pactitium (§. II.) q. e. a.

Denique lex citata non addit prohibitionem. Ergo ex hac lege matrimonium nostrum non fit illicitum (§. 19.) q. e. t.

§. 66.

Ex textibus 2. Feud. 26. §. filii, & 2. Feud. 29. matrimonium ad morganaticam pactitium fit licitum. Textus enim hi citati matrimonium nostrum approbant (§. 64. & antec.). Quoties vero lex positiva id quod in se illicitum approbat; toties quoque dat ius agendi. Ergo licitum constituit.

§. 67.

Textus citati de feudo tantum loquuntur, in eoque matrimonium ad morganaticam pactitium licitum constituunt (§. antec. & per ipsa verba textuum).

§. 68.

§. 68.

Ratio, ob quam filii morganici in feudo (secundum nostram interpretationem) non succedunt; est, quia ex usu ita admittitur. Per ipsa verba textus 2. Feud. 26. §. filii in fine.

§. 69.

Si iura familiae, matrimonium morganaticum pactitium contrahentis, non sunt feudum, sed alia iura; matrimonium ad morganaticam pacto tale, ex usu non admittitur: ideoque matrimonium hocce licitum esse, usus non est ratio. Desunt enim facta, ex quibus usus probari posset.

§. 70.

Matrimonium ad morganaticam pacto tale, & in aliis iuribus familiae, praeter feudum licitum esse; ex textibus citatis decidi nescit. Quia enim textus citati, tantum de feudo cogitant, de aliis vero iuribus familiae minime; necesse est: ut in decidendo hocce casu analogia iuris adhibeatur. At, ad hanc requiritur, ut casus sibi inuicem ob paritatem rationis substitui possint. Ratio autem in feudo, est usus (§. 68.): in aliis iuribus familiae vero, deficit haec ratio (§. antec.). Ergo cessat decisio.

§. 71.

Quoties leges positivae in casu quodam nihil decidunt; toties obtinet id quod iuris naturalis est. Ergo in matrimonio ad morganaticam pacto tali, in iuribus familiae quae feudum non sunt sese exerente; obtinet id quod iuris naturalis est (§. antec.).

§. 72.

§. 72.

Utrum & filiae morganicae pactitiae in feudo non succedant; citati textus non expresse determinant (per ipsa verba textuum).

§. 73.

Ex usu non constat; filias morganicas pactitias a feudo excludi. Usus enim deficit.

§. 74.

Filiae morganicae pactitiae, modo aliter feudi sint capaces; per citatos textus a feudo non excluduntur. Nam per analogiam iuris, decisio casus facienda. At cum haec paritatem rationis requirat; ratio vero in textu fit vltus, qui in dato casu deficit (§. antec.): sic veritas propositionis elucet.

§. 75.

Circa exclusionem filiarum a iuribus familiae; obtinet id, quod iuris naturalis est. Per leges enim positivas haud deciditur (§. antec.).

§. 76.

Matrimonium ad morganaticam pacto tale celebraturus, efficiat vt vxor & liberi de iuribus familiae (§. 3.) haud participent (§. 6.). Habebit vero iura familiae, quae vel feudum tantum sunt; vel iura familiae, quae feudum non sunt tantum, vel tam feudum quam alia iura familiae habebit.

§. 77.

Matrimonium ad morganaticam pacto tale celebraturus, qui feudum tantum habet, vel habet tantum feudum
ma-

masculinum; vel tantum feudum foemininum; vel vtrumque simul.

§. 78.

Qui feudum masculinum tantum habet, nulla vero alia iura familiae (§. 76.); matrimonium ad morganaticam pacto tale licite inire potest. 2. Feud. 26. §. filii enim secundum nostram interpretationem permittit, vt filii morganici in feudo non succedant (§. 64.). Ergo filios excludi, licitum est. Cum vero nullus alius adsit, cuius ius in dato casu turbaretur; nulla ratio adest, ob quam matrimonium nostrum, in dato casu illitum fiat.

§. 79.

Qui feudum foemininum tantum habet, nulla vero alia iura familiae, quae feudum non sunt; filios licite excludere potest (§. antec.). Filias vero non, nisi aut plane nis nullum competat ius acquirendum; aut patri competat ius, aut in genere aut in casu ineundi matrimonii morganatici pactitii, de iure filiarum acquirendo, disponendi; aut denique matrimonio ad morganaticam pactitio, maior quam alio, promouetur perfectio (§. 41. 43. 27.). In reliquis vero casibus & in dubio filias excludi a iuribus familiae; illicitum est (§. 45. 46. 74. 75.).

§. 80.

Qui tam feudum masculinum, quam foemininum habet; in priori id quod §. 78. in posteriori vero id, quod §. antec. dictum; agendi ius habet. Quicquid de subiectis simplicibus praedicari potest; in coniunctione eorum quoque praedicabile est (p. princ. log.).

D

§. 81.

§. 81.

Si quis iura familiae, quae feudum non sunt, tantum habet (§. 76.); obrinet id, quod iuris naturalis est (§. 71. 76.).

§. 82.

Si matrimonium ad morganicam pactitium celebraturus, iura familiae quae feudum non sunt tantum habet, quando aut liberi nondum nati nullum plane ius habent, aut quando patri ius, de iuribus familiae in casu matrimonii nostri ineundi, disponendi competit, aut demique quando eo maior promouetur perfectio quam imperfectio; matrimonium morganicum pactitium licitum est (§. antec. & 41. 43. 47.): quando vero nullum de his requisitis adest, & in dubio; est illicitum (§. 45. 46. 56.).

§. 83.

Qui iura familiae, tam feuda quam alia existentes, habet; matrimonium ad morganicam pacto tale licite contrahere potest, ut tamen id, quod de singulis sigillatim dictum, in complexu obseruet (§. 78-82.). Eodem modo probanda venit haec propositio, quam §phus 80.

COR. I. Contrahenti hoc matrimonium, a feudo masculino quemlibet excludere, fas est.

COR. II. Contrahenti matrimonium nostrum, a feudo foeminino masculos indistincte excludere, licet. Non aequè filias (§. 79.).

COR. III. Non necessarium esse, ut liberi morganicè omnibus iuribus familiae priuentur; ex antecedentibus patet. Unde etiam noua, matrimonii morganicæ pactitii, diuisio formari potest. Quae tamen ad institutum nostrum non adeo tenderet.

§. 84.

§. 84.

Pactum morganaticum dicitur illud pactum, quo ratio matrimonii morganatici pactitii continetur (§. II.).

§. 85.

Pactum morganaticum non solum antequam liberi iam nati adsunt, sed etiam antequam nascituri sperantur, ineundum est. Statim enim ac liberi iam nati adsunt, iura familiae acquirenda in iura familiae quaesita transeunt. Potestis enim iam natis, pater de feudo disponere nequit. I. Feud. 8. pr. Rationem vero huius legis esse ius quaesitum, iam supra ostendimus. Ius quaesitum autem & in aliis iuribus familiae, quae feudum non sunt, liberis iam natis obtinet. Quanquam enim non semper sit ius praesens, tamen est ius futurum. Sicque cur in feudo & aliis iuribus familiae pater disponere nequit, ius quaesitum iam natorum est ratio. Ergo casus hi, ex identitate rationis sibi inuicem substitui possunt. Ergo analogia iuris formari potest. Ergo propositionis veritas vniuersaliter patet. Quod erat primum.

Deinde cum per principia iuris Romani statim ac nasciturus speratur, simulac, si de eius favore quaeritur, pro iam nato habeatur; sic statim etiam ius ei auferri, illicitum est. Pactum vero morganaticum hoc efficit (§. antec.). Ergo pactum hocce, antequam nasciturus speratur, est ineundum. Quod erat alterum.

§. 86.

Pactum morganaticum imperfecto adhuc matrimonio est ineundum. Perfecto enim matrimonio seu conjugio nasciturus speratur. Quanquam enim non statim indicia grauiditatis seu praegnationis adsint certiora; concubitus

tamen celebratus praesumitur, quippe qui magis pro quam contra praegnationem militat. Pactum vero hocce, antequam nasciturus speratur, ineundum est (§. antec.). Ergo imperfecto coniugio ineundum erit.

§. 87.

Quando matrimonium ad morganaticam pacto tale licitum est; licitum est quoque matrimonium rursus morganaticam mixtum: & quando illud illicitum est, illicitum quoque est hoc. Matrimonium enim morganaticum mixtum ex legali & pacto tali consistit (§. 11.). Cum vero ex hisce mixtum consistat; per se patet matrimonium morganaticum legale & pacto tale matrimonii morganatici mixti essentialia esse. Qualia vero essentialia sunt; talis quoque est essentia. Si ergo essentialium illicitum est unum; ens licitum esse nequit: & si omnia essentialia licita sunt; ens quoque licitum est. Idemque valet hic.

§. 88.

Quicquid a §. 78. usque ad §. 83. inclus. de matrimonio morganatico pactitio dictum; valet quoque in quaestione liciti vel illiciti matrimonii morganatici mixti (§. antec.).

§. 89.

Matrimonium morganaticum mixtum, antequam liberi non solum iam nati adsunt, sed etiam antequam nascituri sperantur; ineundum est: sicque etiam imperfecto adhuc coniugio ineundum est. Cum enim ex matrimonio morganatico legali & pacto tali consistat (§. 11.); pacto tale supponit pactum morganaticum (§. cit. & 84.); pactum morganaticum vero imperfecto adhuc coniugio ineundum est (§. 86.); sic etiam haec propositio tanquam vera elucet (§. antec.).

§. 90.

§. 90.

Matrimonium ad morganaticam pactitium in iuribus familiae quae feudum non sunt, ut & eo filias a feudo excludere, licitum esse; in dubio non praesumitur. Species enim hae determinationi iuris naturalis relinquuntur (§. 70. 71. 72. 73.). Sicque in dubio illicitae praesumuntur (§. 56. 57.).

§. 91.

Quicquid Spbo antec. de matrimonio ad morganaticam pacto tali dictum; valet quoque de matrimonio ad morganaticam mixto (§. 87.)

Hicse proposito meo satisfacisse, puto; dum tantum de hac materia tractationem generalem elaborare, promisi. Specialiorem, volente DEO, alia occasione proponere studebo. B. L. peto, ut hicse contentus esse velit, & specimine inaugurali subscribo.

T A N T V M.

D 3

CON.

CONSULTISSIMO
DOMINO CANDIDATO

S. D.

PRAESES.

TV A erat, cum mihi eam offerres, haec dissertatio. T V A etiam adhuc erat, cum eam T I B I redderem. T V A itaque iam est, cum publicae luci exponitur. Ego enim, nec volui nec potui, quicquam mutare, ideo quoniam nec volui nec potui contra ius T V M agere. Praefens institutum quidem non permittit, de iure Praefidis in dissert. inaug. Respondentis multis differere, hoc tamen, quin moneam, non possum non, non licere Praefidi, Specimen inaugurale Respondentis, absque eius consensu, ad suum captum accommodare, suasque meditationes Respondenti obrudere. Non Praefes enim, sed Respondens,

dens, suae eruditionis specimen edere vult & debet, in elaborando specimen inaugurali. Etsi vero Praefes cum Respondente in defendenda dissertatione communem causam faciat, non tamen ideo, si quid video, licet ei quaeuis refecare, quaeuis addere, quae displicent vel placent. Sic enim Respondens defendere debet quae sunt Praefidis, cum tamen, si aut Praefes defendere debet quae sunt Respondentis, aut Respondens quae sunt Praefidis, Respondentis partes crederem esse fauorabiliores. Haec vel ideo, *CONSULTISSIME DOMINE CANDIDATE*, monere volui, ut etiam quoad hanc dissertationem suam cuique tribuatur. *TVAE* vnicuique industriae & eruditioni debetur tota haec dissertatio, nec quidquam meum est, praeter nomen meum, quod in fronte gerit, cum *TIBI* placuerit, me eligere Praesidem, quam benevolentiam grato agnosco animo. Prout vero *TVO* Marte scripta & elaborata est haec dissertatio, ita & in defensione eius meo non indigebis auxilio, & meum erit etiam in ipso conflictu tibi ius tuum tribuere. Nam & hic saepissime peccant Praefides, dum non recordantur, quod tantum in subsidium partes Respondentis tueri debeant, illique, sicubi haeserit, superpetias ferre, sicque pruritus disputandi debeant compescere. *Habe*bis itaque me, etiam in ipso conflictu, potius testem *TVAE* eruditionis, quam talem, qui *TIBI* molestus erit, auxilium obrudendo. Quod superest, gratulor *TIBI* de hoc specimine eruditionis, & dudum promeritos honores, ab ordine Ictorum in Regia hac Fridericiana proxime conferendos, felices apprecor. Mei, quod peto, nunquam depone memoriam, & ita vale, mihi que, quod facis, faue. Scrib. in Regia Fridericiana die xv. Ian. clō lōcc xxxviii.

CONSULTISSIMO
DOMINO CANDIDATO

S. D.

D. IOANNES HARTWICH REVTER

Si quo maiorem in tradendis iusto ordine suis ipsorum doctrinis legitimae scientiae sacris initiati operam figunt: eo plus aestimii ac praeconiōrum iisdem illis iure meritoque debetur; tanto maiorem certe laudem suo veluti iure exigere videntur, qui methodum quam aiunt naturalem syntheticam ad iuris scientiam transferre satagunt: quanto hunc cogitandi ordinem reliquos parasangis post se pluribus relinquere in aprico est. Ordinem esse cogitationum varium, variasque in species methodum abire, nec dupondii in logicis scientia ignorant. Si a reliquis discefferis, vel secundum determinati cuiusdem ordinis, regulam nulla obiectorum naturae ac indolis habita ratione, nostra in ordinem

re-

redigimus adserta, methodum vocant mere artificialem; vel opposita ratione nostras ordine collocamus cogitationes, methodus naturalis methodi nomine venit. Quem autem admodum ex illa parum aut nihil utilitatis in nostram redundat cognitionem: *Siquidem*, verba sunt **SENECAE**, *a magno artefactis, prave formantur multa, non quidem quia ars cessat, sed quia illa, in quo exercetur arti saepe inobsequens est*; ita haec, si rationis est, omnia puncta fert, seque de meliori nota commendat. In quam igitur methodum si incidimus; vel cogitationibus ad amissum sibi subordinatis, ratione utriusque claritatis analyticae tam quam syntheticae habita, praemissis generalioribus ad specialiora: vel hisce anticipatis ad illa demum prouehimur. Illo in casu synthetico ordine, hoc vero non nisi cogitamus analytico. In illa methodo, rationis, scholae atque tabellarem, in hac vero seiuuncta tabularum methodo, methodum rationis & interdum scholae coniungi: illam rationi, intellectui, speciatim acumini, profunditati, in primis autem memoriae, hanc autem ad eiusmodi commode aequae compositam non esse, temere haud dixeris. **TV, CONSULTISSIME CANDIDATE**, in specimine, quod tuis opponentium expositum is, pererudito, eum **TE** praestas, qui internoscit, quantum distent aera lupinis. Gratulor **TIBI**, felices ingenii **TVI** ad optima quaeuis nati ac formati foetus, summosque, quibus obeundis **TE** accingis, in utroque iure honores. Reliquorum votorum quae **TIBI** debeo, summa est: doctrinae laus, floridusque fortunae status in dies augeat magis magisque. Vale, mihi quod facis, *saue*, Halae III. Idus Ian. clō Iocē XLVIII.

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in approximately 15 horizontal lines across the page.

02 H 639

ULB Halle

3

003 095 69X

1011

Ed.

inches

Centimetres

Farbkarte #13

B.I.G.

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

Q. D. E. V.
 RTATIO INAUGVRALIS IVRIDICA
 SISTENS
 QVAESTIONEM
 N ET QVATENVVS
 TRIMONIUM
 AD
 ORGANATICAM
 O TALE LICITVM SIT?
 IN GENERE.

QVAM
 EX CONCESSV
 RIS FACVLTATIS IVRIDICAE FRIDERICIANAE
 PRAESIDE
 RO CONSVLTISSIMO AC DOCTISSIMO
 NIEL NETTELBLADT
 IEST. BORVSS. A CONSIL. AVL. ET IN ALMA
 FRIDER. IVRIVM P. P. O.
 GRADV DOCTORIS
 AD DIEM XX. IANVARIJ MDCCXLVIII.

H. L. Q. C.
 ICO ERVDITORVM EXAMINI SVBMITTIT
 AVCTOR
 NES BALTHASAR KOELBELE
 MOENO-FRANCOFVRT.

HALAE MAGDEBVRGICAE
 OFFICINA HENDELIANA.

41)